

De Apocalyps Riders: deel 1

De vloek van Azgal

De Apocalyps Riders: deel 1

De vloek van Azgal

Martine Pauwels

Schrijver: Martine Pauwels
Coverontwerp: Martine Pauwels
ISBN: 9789463864930
© Martine Pauwels

1

Vrijdag 4 april 2014

Twee meisjes slenterden met hun rugzakken op de rug over het voetpad. Ze waren op weg naar school, waar hun vriendschap geheim moest blijven.

De wulpse Nicole, die liefst Nicky genoemd werd, was een hippe meid. Haar leven van feestjes en uitgaan had twee jaar eerder zijn tol geëist. Ze moest haar jaar overdoen. Hierdoor werd ze klasgenote van Sandy, die het onderwerp van uitsluiting en pesterijen was.

Diep vanbinnen schaamde Nicole zich ervoor dat ze meedeed, zeker nu ze Sandy beter had leren kennen. Haar angst om zelf uitgesloten te worden stond haar in de weg om tegen de pesterijen op te treden.

De meisjes hun aandacht werd getrokken door een verhuswagen die voor de residentie stopte. Twee mannen stapten uit. Ze brachten de ladderlift in gereedheid.

“We krijgen nieuwe burens”, merkte Nicole op, terwijl ze Sandy een por gaf.

De kortgerokte Nicole kleurde haar haren zwart. Sandy was van nature blond en droeg een lange jurk. Ze stak bijna een hoofd boven haar hippe vriendin uit.

Sandy lette niet op de verhuizers. Ze richtte haar ogen zedig op de straatstenen. Van haar vader had ze geleerd niet naar mannen te kijken. Inwendig haatte Sandy hem. Ze schaamde zich hiervoor. Al haar negatieve gevoelens tegenover hem, verdrong ze bewust.

Sandy begreep niet hoe haar vriendin losbandig met jongens kon omgaan. Nicole versleet het ene vriendje na het andere. Al bij een eerste date leek ze op haar nieuwe verovering uitgekeken te zijn.

Voor Sandy waren jongens een ver-van-haar-bedgebeuren. Ze wilde er niet aan denken dat ze ooit verliefd zou worden. Voor haar vader was het een uitgemaakte zaak dat haar leven in teken van God zou staan. Hoogstwaarschijnlijk brak hij zijn hoofd er over tot welke kloosterorde ze na haar studies moest toetreden.

Sandy wilde niet blijven staan. Nicole hield haar op. Ze begon zenuwachtig te worden. Wat als haar vader haar zou zien?

Nicole trok haar wenkbrauwen boven haar zorgvuldig opgemaakte ogen op. Ze stak een sigaret op, Sandy's gekuch negerend.

"Zie je wel dat de flat onder jou verkocht is. We krijgen nieuwe burens", zei ze, nadat ze een rookwolk uitblies.

Sandy mompelde: "Erger dan mijn vader kan niet."

"Hij is een griezel. Je zwemt niet mee. Is een badpak echt onzedig, of verbergt het je blauwe plekken te weinig?" gromde Nicole. "En hij verbiedt je om je boeken biologie in te kijken."

"Moei je er niet mee."

"Moest mijn vader me slaan, zou ik me niet laten kennen."

"Hij heeft te veel corrupte vrienden."

"Je bent binnenkort achttien. Ik zou dan ophoepelen, als ik van jou was."

Met een krachtige zwaai wierp Nicole haar nog smeulende peuk in de goot.

Sandy liet haar hoofd hangen. Haar buurmeisje was de enige die geloofde wat ze thuis moest doorstaan. Na de dood van haar moeder, had hij een godsdienstwaan ontwikkeld. Overal zag hij het kwade, waartegen hij zijn dochter moest behoeden.

Voor de buitenwereld was Marc Vermeulen de ideale vader. De doorwinterde advocaat vertelde zijn verhaal altijd met veel overtuiging in het nadeel van zijn dochter. Oorspronkelijk wilde hij priester worden, tot hij in zijn tweede jaar op het seminarie

voor zijn vrouw viel. Naar zijn gevoel had de duivel hem toen in zijn greep gekregen.

Hij begon rechten te studeren, trouwde en kreeg een dochter. Het gezin was godsvruchtig. Na zijn studies werkte hij voor grote firma's. Daarna kreeg hij enkele opdrachten van prominente figuren, die hem de mogelijkheid boden om een eigen kantoor te starten. Dat ze er een geheime agenda op na hielden en hem niet toevallig gekozen hadden, wist hij niet.

Zijn vrouw werd ongeneselijk ziek. Volgens hem kraamde ze wartaal uit. Ze beweerde dat hij zijn ziel verkocht had. Tijdens haar zwangerschap beweerde ze dat er iets mis was met hun kind. Ze voelde geen leven in de baarmoeder. Meester Vermeulen geloofde haar niet.

Toen hij in het ziekenhuis arriveerde, nadat hij de bevalling dankzij een uitgelopen pleidooi moest missen, weigerde zijn vrouw in eerste instantie hun dochter te aanvaarden. Hij was er heilig van overtuigd dat ze een postnatale depressie had.

Voor hem was Sandy zijn dochter. Hij twijfelde er niet aan en geloofde geen woord van zijn vrouw haar beweringen dat hun kind dood was. Vlak na de geboorte van Sandy werd haar moeder getroffen door een onverklaarbare vorm van kanker.

De tumoren hadden haar langzaam maar zeker geveld. Zeven jaar had mevrouw Vermeulen tegen haar ziekte gevochten, toen deze haar uiteindelijk fataal werd.

Meester Vermeulen had gebeden voor haar genezing. Haar dood was voor hem een teken van God dat hij van zijn pad afgedwaald was. Zijn echtgenote moest een bondgenoot van de duivel zijn. Sandy was het levende bewijs dat hij misleid was door het kwade. Het was zijn taak te voorkomen dat zij dat ook zou doen.

Sandy's verstand meldde haar dat haar vader fout zat. Haar hart weigerde dit echter toe te geven en bleef trouw aan de man die

haar regelmatig sloeg. Ondanks alles hield ze van hem, al kon ze de laatste tijd hoe langer hoe minder goed doen voor hem.

Hij had het druk met zijn advocatenkantoor. Daarom zorgde ze voor en na school voor het huishouden.

Het was niet meer zo dat ze zorgeloos als kind met een portemonnee naar de supermarkt kon gaan. Sinds ze op haar twaalfde begon te bloeden, hield haar vader haar steeds korter. Volgens hem was het een symbool van de erfzonde.

Sandy durfde er met niemand over praten. Enkel tegen Nicole klapte ze uit de biecht. Die vond haar snikkend aan de deur. Sandy moest eens lang aanschuiven aan de kassa. Ze had haar boodschappen bij, maar durfde niet binnen te gaan.

Het was zo dat Sandy nader kennism gemaakt had met het andere meisje uit haar klas, toen die binnenkwam met haar hond. Nicole had al een vermoeden dat er iets niet klopte. Eerst lette ze niet op het gepeste meisje dat in het appartement naast het hare woonde.

De paniek in Sandy's ogen had haar getroffen. Als het meisje te laat thuiskwam, kreeg ze rake klappen. Haar vader wilde er dan uitslaan waar ze was geweest.

Op een veilige afstand van de school stonden Nicole en Sandy de verhuis in de gaten te houden. Nicole lette meer op de mannen, terwijl Sandy liefst van al vertrok voor haar vader haar zag.

"Hij lijkt me echt niet cool", mompelde Nicole.

Ze wees naar een jongeman die arriveerde op een motor met een fraai beschilderde tank. Met zijn helm in zijn handen gaf hij instructies aan de verhuizers die dozen uit de vrachtwagen begonnen te laden.

Sandy keek voorzichtig in zijn richting. Hij was voorin of halverwege de twintig, groot van gestalte en droeg een zwartleren vest op een blauwe jeans.

Hij sloeg geen acht op de meisjes die hun weg vervolgden, wetende dat als ze de school naderden, ze even niet meer samen mochten lopen.

Sandy bleef achter. Ze observeerde ongemerkt de vreemde jongeman. Was hij haar nieuwe onderbuurman? Het had er alle schijn van.

“Voorzichtig met die doeken”, hoorde ze hem zeggen.

Hij keek naar het appartement op de tweede verdieping, waar de ladderlift naartoe leidde. Hierna liep hij terug naar zijn motor. Zijn blik nam Sandy waar. Het meisje keek hem verwonderd aan. Toen ze merkte dat hij haar zag, liep ze haastig door, zonder door te hebben dat zijn aandacht niet op haar gericht was.

Hij haalde een transportkooi van zijn motor, waarna hij zuchtte: “Hier is jullie nieuwe thuis.”

Een auto passeerde de motorrijder die voor de garagepoort stond. De chauffeur van de grijze Mercedes opende het raampje.

“Ik hoop dat je niet heel de dag lawaai gaat maken met die verhuis. Ik moet nog naar mijn werk. Kan je dat ding van je uit de weg zetten?” gromde hij.

De jongeman keek op en zei: “Ik denk niet dat mijn motor in de weg staat. Als u de poort openlaat, kan ik hem meteen binnen zetten.”

“Zeg me niet dat jij hier komt wonen”, zuchtte de man, wiens ogen iets dreigends hadden vanachter zijn dikke brilglazen.

“Appartement 2A”, antwoordde de jonge man. “Ik ben Brad Wouters.”

De man achter het stuur wees geërgerd de naar hem uitgestoken hand af en zei: “Ik ben meester Marc Vermeulen. Ik woon boven je, samen met mijn dochter. Jij laat haar met rust!”

Hij startte zijn grijze Mercedes en reed verder, waarna de jongeman de transportkooi terug op de motor bevestigde en

naar binnen reed. De houding van zijn nieuwe bovenbuurman stond hem niet aan.

Later op de namiddag, toen de verhuiswagen weg was, hoorde Brad zijn gsm rinkelen. Zuchtend nam hij op. Met zijn andere hand grabbelde hij enkele boeken uit een doos.

“Ik heb Nic kunnen overtuigen om vroeger te stoppen. Je weet dat ik soms meer van hem gedaan krijg”, hoorde hij een man aan de andere kant van de lijn zeggen. “Past het dat ik even langskom om je een handje te helpen?”

“Kevin, dat zou super zijn”, grinnikte Brad.

Hij keek door het raam. Hij zag de auto van meester Vermeulen binnenrijden. Zijn intuïtie waarschuwde hem voor zijn nieuwe buurman.

Nu pas besepte Brad dat het al na vijf uur was. Zijn maag knorde. Tijdens het uitpakken was hij de tijd uit het oog verloren. Omdat hij zijn vriend verwachtte en geen eten in huis had, besloot hij pizza's te bestellen. Hij draaide een nummer. Zijn aandacht bleef tijdens de beltoon op de straat gericht.

Hij zag zo twee meisjes binnen gaan. Het contrast tussen hen viel hem meteen op.

Hierna keek hij naar de schilderijen die nog moesten opgehangen worden. Zijn nieuwe stek beviel hem, al was het een aanpassing. Oude herinneringen loslaten, viel hem zwaarder dan hij liet blijken.

Brad gaf zijn bestelling door. Hij voelde zich even ingesloten door de dozen die hem omringden.

Zijn gsm rinkelde opnieuw. Hij nam op en hoorde een vrouwenstem aan de andere kant zeggen: “Hey, broertje, ben je er? Moet ik na het werk nog komen?”

“Kevin was je voor, Bren”, zuchtte Brad.

“Oké, broer, wees gerust dat ik je weet te vinden.”

“Ja, zus.”

“Vergeet me zeker niet uit te nodigen voor de housewarming!”

“Brenda, dat vergeet ik zeker niet. Doe Sofie de groeten van me.”

“Wil je van me vanaf?”

“Nee, maar ik wacht op Kevin en een pizzakoerier.”

“Dan laat ik je.”

Zuchtend beseftte Brad dat iedereen net het tegenovergestelde deed van wat hij wenste. Hij wilde rust. Met de beste bedoelingen begon iedereen hem te helpen en voor de voeten te lopen. Het begon hem te veel te worden.

2

Nicole wandelde met haar hond door de ondergrondse parkeergarage. Ze negeerde de stickers die het rookverbod aangaven. Argeloos stak ze een sigaret op. Wachten tot ze buiten was, kon ze niet meer. Dikwijls voelde ze zich bekeken in het appartementsgebouw. Ze kon het niet verklaren. In de garage was ze meer op haar gemak dan in de gangen.

Net toen ze de poort naderde, reed er iemand binnen. Geschrokken deinsde ze achteruit, toen een motor haar voorbij raasde. Deze machines waren Nicole's ding niet. Toch vond ze de beschilderde tanks prachtig. Over de ene leek een troep eenhoorns uit het water te lopen. Op degene die ernaast stopte, stond een vuurspuwende draak.

Een jongeman zette zijn helm af. Prompt liep Nicole naar hem toe. Haar nieuwsgierigheid won het van haar argwaan.

"Je deed mijn hond schrikken. Bied je verontschuldiging aan!" beval ze.

"Het spijt me dat ik je hond deed schrikken. Zijn er hier liften?" zuchtte hij.

Nicole trok van haar sigaret. Ze wees in de richting van de liften en probeerde de blik in zijn bruine ogen te ontwijken.

"Bedankt", antwoordde de jongeman.

Hij ritste zijn vest open en onthulde zo een bandshirt met een schedel op. Nicole vond hem een rare vogel.

"Wat doe jij hier?" vroeg ze.

"Mijn kameraad is hier komen wonen. Ik ga zien of ik hem kan helpen met uitpakken", antwoordde hij. "Trouwens, hangen hier camera's? Als ik je zo bezig zie, kan ik me echt niet meer inhouden."

Nicole deed een pas achteruit toen hij van zijn machine stapte.

“Dat weet ik niet! Doe me geen kwaad! Dan heeft Tyson je vast!” waarschuwde ze.

De jongeman schudde zijn hoofd. Hij greep een pak sigaretten en een aansteker uit de binnenzak van zijn vest.

“Ik zie die stickers. Doen ze hier lastig?” informeerde hij op onschuldige toon, waarna hij een sigaret opstak.

Nicole beet op haar tanden. Hij zette enkele passen in haar richting en begon haar hond te strelen. Ze mocht hem niet leuk vinden. Hij was compleet haar type niet. Toch knuffelde hij Tyson alsof hij die al jaren kende. Hij was haar een compleet mysterie.

“Leuke hond”, grinnikte hij.

“Kom jij hier ook wonen?” vroeg Nicole, nadat ze haar peuk had weggegooid.

Hij schudde zijn hoofd en antwoordde: “Nee, maar mijn beste maat wel. Daar kan ik enkel op het terras roken. Daarom dat ik er nu nog één opsteek.”

“Appartement 2A?” informeerde Nicole voorzichtig.

De jongeman knikte, waarna hij rook uitblies en vroeg: “Woon jij hier ook?”

“Schuin erboven, 3B”, zuchtte Nicole, die zich afvroeg waarom ze deze informatie over zichzelf prijs gaf.

De jongeman knikte. Plots ging zijn gsm. Hij nam op. Aan de andere kant van de lijn waarschuwde Brad hem dat de pizza's koud werden.

“Ik kom”, zei hij kalm. “Ik heb mijn motor bij de jouwe gezet. Een buurmeisje houdt me hier op.”

Nicole keek hem wantrouwig aan, waarna ze vroeg: “Wat is er?”

“Pizza, mijn toverwoord”, grinnikte de jongeman.

“Tof, maar daar word ik te dik van”, zuchtte Nicole.

Hij keek haar kritisch aan en zei: “Ik hoop dat ik je ribben niet mistel. Als je zin hebt, weet je waar ik zit. Ik zal mijn maat zeggen dat hij je kan verwachten.”

“Ik ken je niet”, sribbelde Nicole tegen.

De jonge man draaide zich om en zei: “Ik ben Kevin. Aangename kennismaking.”

Nicole keek hem na.

“Ik ben Nicole! Je mag me Nicky noemen!” riep ze.

Ze streelde haar hond en zuchtte: “Wat denk jij, Tyson? De paasvakantie begint. Al mijn vriendinnen zijn weg. Geen hippe feestjes op deze vrijdagavond. Moet ik bikerboy een kans geven?”

De hond likte haar hand op een manier, dat ze het gevoel kreeg dat Kevin hem al ingepalmd had. Nicole besloot dat een stukje pizza haar figuur nog niet helemaal om zeep hoefde te helpen.

De stereo stond aan. Brad verorberde een stuk pizza, waarna hij de blik van Kevin op hem gericht zag. Hij merkte dat deze zich zorgen maakte. Hij begreep waarom. Toch wilde hij het gespreksonderwerp mijden.

“Nee, begin er niet weer over”, beval hij op kordate toon.

Kevin legde zijn stuk neer en zei: “Ik maak me zorgen om je.”

“Ik red me wel”, snauwde Brad.

“Je hebt de schilderijen afgedekt.”

“Vraag me niet om te vergeten wat ik niet kan.”

“Je moet verder. Sarah zou niet liever willen.”

“Ik ben er nog niet klaar voor.”

Kevin keek naar de lege bierflesjes die in de kamer verspreid lagen en zei: “Ik wil niet brutaal zijn, maar als die chauffeur niet dronken was, leefde ze misschien nog.”

Brad keek Kevin verwonderd aan. Zijn blauwe ogen stonden scherp, alsof hij zijn beste vriend wilde neerbliksemen.

“Ik moet vandaag nergens heen”, verantwoordde hij zich. “Trouwens, die verhuizers van deze ochtend hebben megedronken.”

“Voor één keer wil ik je eens tegenspreken”, gromde Kevin. “Ik geef toe dat ik jaloers was op jullie. Jij en Sarah waren het perfecte koppel, terwijl ik met mijn neus tegen de muur blijf lopen.”

“Kevin,” onderbrak Brad, “drijf niet door. Ben je weer met Debby bezig?”

Kevin schudde zijn hoofd. Even bleef hij met zijn armen voor zijn borst gekruist zitten als beeld zonder klank. Uiteindelijk gaf hij toch toe.

“Ik kom haar nog wel tegen op café, zeker sinds Bart haar aangenomen heeft. Ik ben klaar met haar. Jij stopt jezelf weg sinds Sarahs dood. Van Nic begrijp ik dat hij met zijn gezin iets minder tijd heeft. Ik mis de tijd dat we samen weggingen”, bekende hij.

Brad wilde nog iets zeggen, toen er op de deur geklopt werd.

Kevin sprong recht en biechtte op: “Ik heb nog iemand uitgenodigd. Je moet je burens leren kennen.”

“Kevin, ik kan wel voor mezelf denken”, zuchtte Brad.

Hij hoorde Kevin met iemand praten, waarna hij een meisje binnenleidde. Nicole had besloten dat ze de nieuwe onderbuurman van haar vriendin wilde leren kennen. Dat ze eigenlijk Kevin niet uit haar hoofd kreeg, probeerde ze niet te laten merken.

Brad had opgevangen dat Kevin iemand had uitgenodigd en er geen bezwaar van gemaakt. Hij was er erger aan toe dan hij wilde toegeven. Kevin doorzag hem.

Brad observeerde zijn nieuwe buurmeisje. De cultuurshock moest voor haar even erg zijn als voor hem. Ze keek verwonderd rond en stelde zich voor.

“Aangenaam je te ontmoeten”, zei Brad, die zich afvroeg wat Nicole bezielde om in haar eentje een appartement met twee wildvreemden binnen te stappen.

“Had je geen vriendin kunnen meebrengen?” vroeg Kevin.

Het meisje, dat gehuld was in een grijze jogging, schudde haar hoofd en zei: "Al mijn vriendinnen zijn op vakantie vertrokken, op één na. Ze woont hierboven. Ik denk niet dat haar vader haar hier zal willen."

Brad wierp een scherpe blik op zijn vriend. Zich laten koppelen was het laatste waar hij naar verlangde. Na de dood van zijn vriendin was hij een halve kluizenaar geworden. Tot zijn grote opluchting kreeg hij de indruk dat Kevin Nicole uitgenodigd had, omdat hij zelf zijn zinnen op haar gezet had.

Brad had het opgegeven om zich met het liefdesleven van zijn beste vriend te moeien, gezien dat enkel tot onnodige ruzies leidde.

Sandy zat op haar kamer. Ze was weer twee volle weken aan de grillen van haar vader overgeleverd. Ze vreesde dat Nicole gelijk had. Haar vader zou haar nog vermoorden voor ze meerderjarig was. Ze werd op het einde van de maand achttien.

Plots hoorde ze vreemde geluiden onder haar. Verbaasd probeerde ze er niet op te letten. Lang had er een oud koppel in de flat onder haar gewoond. De man was kort na de vrouw gestorven. Het appartement had twee jaar leeg gestaan, totdat het plots verkocht was.

Sandy moest weer wennen aan geluiden van een verdieping lager. Als ze goed luisterde, hoorde ze stemmen door muziek. Het klonk alsof het er vrolijk aan toe ging. Dat Nicole er ook aanwezig was, kon ze niet raden.

Sandy verstond niet wat er gezegd werd. Haar nieuwsgierigheid zou haar geen deugd doen. Haar vader was duidelijk slecht gezind door het feit dat er langharig tuig in het gebouw rondliep. Ze hoorde hem ijsberen in de kamer ernaast, waarna ze hem hoorde bidden.

De cadans van zijn gebed had iets dreigend.

Nicole zette zich in de zetel. Ze moest wennen aan de muziek. De twee jongemannen waren anders dan het gezelschap waar ze gewoonlijk mee optrok. Het viel haar op dat Brad minder uitbundig was dan Kevin.

Toch voelde ze aan dat de twee jongemannen een goede band hadden. Een deel van haar vond het jammer dat Sandy er niet bij was.

“Wat voor muziek is dat?” vroeg ze

Het klonk best aangenaam in haar oren, al was het iets dat ze normaal nooit zou opzetten. Aan de hand van de teksten kon ze opmaken dat Sandy's vader het tweetal al meteen zou veroordelen.

“We houden het nog kalm voor vandaag”, antwoordde Brad.

Hij stond op om een volgende lichting drankjes te gaan halen. Bier en cola had hij wel in huis gehaald.

Kevin merkte dat Nicole's onwennigheid begon weg te ebben. Hij kreeg het gevoel dat ze het best aangenaam vond om in zijn gezelschap te vertoeven.

“Je zit nu tussen metalheads. Dit is Iron Maiden, Number of the Beast”, zei hij.

“Doe je dat om de bovenburen te pesten?” proestte Nicole het uit.

“Misschien”, pikte Brad erop in. “Als het die zuurpreker in zijn grijze Mercedes is, die deze ochtend mijn neus afbeet, dan denk ik dat ik het nog een beetje luider ga zetten.”

Kevin lag in een deuk en zei: “Nee, wij zijn bloedserieus. Zie je dan niet dat we duivelsaanbidders zijn en dat we je hier als offermaagd hebben gelokt?”

Met een glimlach op de lippen, snauwde Nicole: “Bedankt, maar ik denk dat ik op dat punt waardeloos ben. Aanzie je me als een maagd?”

Brad liet zich er weer bij zakken in de zetel en zei: “Hum, astrologisch misschien.”

Nicole schudde haar hoofd. Tot haar grote verbazing, vermaakte ze zich. Ze vond de nieuwe onderbuurman van haar vriendin achteraf bekeken toch niet zo raar. Ze vond hem iets mysterieus hebben, zeker nu hij een beetje begon open te bloeien in de conversatie.

Toch was het meer Kevin die haar aandacht trok. Hij vroeg plots: "Zeg, Brad, heb jij je bandieten bij?"

"Die zitten in de kamer hiernaast", antwoordde Brad. "Ik heb ze in de kooi en laat ze nog niet los, zolang ik niet zeker ben of ik de zaak hier ferretproof gemaakt heb."

"Ferretproof?" mompelde Nicole, die merkte dat hij een licht accent had.

"Ik heb twee fretten", verklaarde Brad. "Leuke diertjes. Ze stelen mijn sokken en dergelijke. Alleen geraken ze met hun nieuwsgierigheid makkelijk ergens vast waar het niet hoort, dus ..."

Het viel Nicole plots op dat hij makkelijk Engelse woorden gebruikte.

"Kom jij soms van Engeland of zo?" vroeg ze langs haar neus heen.

Brad schudde zijn hoofd en antwoordde: "Nee, ik ben een mix. Mijn vader is Belgisch. Hij is chirurg en heeft voor zijn opleiding in de Verenigde Staten gewoond. Daar heeft hij mijn moeder leren kennen. Ik ben dus half Belgisch, half Amerikaans."

Nicole keek nu naar Kevin, die zei: "Ik ben eigenlijk ook maar een halve Belg. Mijn vader is voor mij de man die drie jaar geleden stierf en waar mijn moeder mee trouwde toen ik drie was. Eigenlijk ben ik het resultaat van een vakantieavontuur dat ze met één of andere Spaanse ober beleefde. Vandaar dat ik er wat exotischer uitzie."

"Nee, jij bent eerder een halvegare dan een halve Belg", grinnikte Brad.

Nicole merkte dat het tweetal elkaar vriendschappelijk steken onder water gaf. Ze voelde zich op haar gemak tussen het

vreemde duo. Niemand van haar coole vriendinnen hoefde te weten dat ze met bikers optrok.

Ze begon vooral Kevin heel aantrekkelijk te vinden met zijn lange zwarte krullen. Hij had iets exotisch.

Nicole noch de twee jongemannen hoorden door de muziek het drama dat zich boven hun hoofd afspeelde.

3

Nicole vond het grappig dat Kevin na enkele biertjes op cola overschakelde. Hij wilde nog met zijn motor naar huis, nadat hij samen met haar Brad geholpen had met het uitpakken van de laatste dozen. Ze merkte dat het appartement anders was dan dat ze het zich herinnerde.

Toen Nicole opstond, hoorde ze plots lawaai boven haar. Dingen vielen op de grond. Een gil ging door merg en been en overstemde de muziek.

Brad zette de stereo uit. Hij wierp een blik op Nicole, die bleek uitsloeg.

"De buurman is weer bezig", zei ze. "Hij slaat zijn dochter verrot. Die kerel heeft een godsdienstwaan. Hij doet iedereen geloven dat zij gek is, maar ik weet beter."

"Misschien moeten we boven ingrijpen", stelde Kevin voor.

Brad deed teken om te wachten. Hij kende zijn vriend en had een gevoel dat te impulsief reageren meer kwaad dan goed zou doen. Het ontging hem niet dat Kevin kort stond.

De geluiden verstomden na enkele kreten en gebonk van vallende voorwerpen. Het drietal hoorde een deur dichtslaan. Na enkele seconden begon de gsm van Nicole te rinkelen. Ze nam op toen ze zag dat het Sandy's nummer was. Haar buurmeisje klonk volledig in paniek.

"Ik moet hier weg", snikte Sandy. "Hij heeft het weer. Ik ben op weg naar beneden."

"Stop op het tweede. Ik ben daar bij de nieuwe buurman", zei Nicole, die haar hart voelde versnellen.

Ze spurtte de gang op, gevolgd door de twee jongemannen die tot haar grote verbazing bereid waren te helpen.

Hier en daar verschenen er nieuwsgierige bewoners voor hun appartementen. Niemand reageerde. Iedereen had te veel schrik

van meester Vermeulen om in te grijpen als er problemen waren tussen hem en zijn dochter.

Verkramppt van de pijn stortte Sandy in. Het meisje was doodsbang. Ze was bont en blauw geslagen. Haar gezicht stond vol schrammen.

Nicole zette zich naast haar, toen ze haar lastige buurman zag naderen.

“Ze heeft haar kuren weer”, zei hij. “Laat het maar aan mij over.”

Brad keek de man aan. De woorden van Nicole speelden door zijn hoofd. De positie van Sandy’s hand baarde hem zorgen. Hij moest tactisch zijn.

“Meneer, ik denk dat we nu beter een ziekenwagen bellen, want uw dochter heeft duidelijk medische hulp nodig.” zei Brad op vriendelijk toon.

“Ach, die slet van naast ons heeft je wat leugens wijsgemaakt”, snauwde de man, die een scherpe blik op Nicole wierp. “Geloof haar gespleten tong niet. Mijn dochter heeft een zware psychose. Ze doet aan zelfverminking. Ik kan je de papieren laten zien.”

“Misschien dat ze daarom beter naar een ziekenhuis kan”, drong Brad kordaat aan.

Hij hoopte dat de zaak niet zou escaleren. De woorden en de lichaamstaal van de advocaat spraken elkaar tegen. De man in maatpak had het niet zo begrepen op de jongeman in versleten jeans.

“Wat langharig tuig dat de boel hier op stelten komt zetten, is het laatste wat ik nodig heb”, zuchtte hij.

“Wie noem jij hier zo?” gromde Kevin, die meester Vermeulen als een afgeborstelde koele kikker aanzag.

Sandy's vader beseftte dat hij het fysiek niet van de twee langharige jongemannen kon halen. Hij had niet op tegenstand gerekend.

“Oké, misschien kan ik ze beter opnieuw laten opnemen”, mijmerde hij.

Sandy schudde haar hoofd. Ze gaf aan dat ze niet naar het ziekenhuis wilde.

Brad was nu zeker dat haar pols gebroken was. Ze moest vergaan van de pijn. De angst die hij in de grote blauwe ogen van het meisje las, sneed als een mes in zijn ziel. Ze kwam hem over als een gewond dier.

Toen hun blikken kruisten, keek Sandy spontaan weg. Ze wist niet hoe ze moest reageren op de vreemde jongeman met de lange bruine haren. Het feit dat haar vader erbij stond, deed haar panikeren. Ze trilde als een riet.

Brad kreeg een ingeving. Hij hield Kevin, die zijn vuisten balde, tegen.

“Mijn vader is dokter”, zei hij kalm. “Misschien kan hij helpen.”

“Ik denk niet dat die veel gaat kunnen doen”, pikte de geërgerde advocaat erop in.

“Hij is een gerenommeerd chirurg”, verklaarde Brad. “Hij heeft zijn connecties. Ik wil alleen maar helpen, als u de situatie niet meer aankan.”

Nicole stond versteld. Ze begreep Brads aanpak en troostte Sandy. Haar aandacht bleef echter bij Kevin. Hij geloofde haar.

“U hoeft zich niet te moeien in mijn huishouden”, gromde de vader van Sandy, die ondertussen rood aanliep. “Mijn dochter is een gevaar voor zichzelf en haar omgeving.”

“En het feit dat ze nu zo toegetakeld is, betekent dat ze hulp nodig heeft en u ook”, drong Brad aan. “U moet daar toch ook aan onderdoor gaan?”

De man beet op zijn lip en keek naar Sandy, die als een snikkend hoopje ellende zich aan Nicole had vastgeklampt. Daarnaast durfde hij het niet meteen op te nemen tegen de charismatische jongeman, die bijna een half hoofd boven hem uitstak.